

Buiten en behalve dit alles, hadden de Engelschen beloofd, om *Koorn* en *Broek*, en zijn gezelschap weder in vrijheid te zullen stellen, en in veiligheid op het kasteel terug te brengen. Tevens zouden zij, tegen de twaalf onzer voornaamste officieren, die als gijzelaars moesten dienen, vier *Javanische* grooten en vier voornaamste *Engelsche* kooplieden, uitwisselen. Daarboven zouden zij aan den rivierkant al het veek in slagorde stellen, om de onzen tegen het geweld der *Javanen* te beschermen, zoo die lust mogten krijgen, om bij het inschepen de *Hollanderen* te plunderen. Nadat de Engelschen dit alles gereedelijk toegestaan en beloofd hadden, gaf de kommandant van het fort, om de verdere gunst van het *Engelsche* opperhoofd te winnen, denzelven een kostbaar zilveren servies, hetwelk aan den gouverneur *Koorn* toebehoorde, welke het bij zijn vertrek naar *Amboina* achtergelaten had.

Den 2 Februarij kwamen de Engelschen met hunne booten en sloepen voor het kasteel, om alle in hetzelfde zich bevindende goederen aan te teekenen, en volgens de gemaakte overeenkomst, de twaalf *Hollandsche* officieren aan boord te brengen. Maar de *Hollanders* zagen geene *Javaansche* edelen, om voor hen tot borgen te dienen, en ook geen *Engelsch* krijgsvolk aan den mond

opkomst en voortreffelijkheid, gebouwen, enz.; gedrukt te Amsterdam, bij J. W. Smit en W. Holtrop, 1799, in 4to, I Deel, blz. 78.

mond der rivier, terwijl men daarentegen overal hoopen zamengeschoolde *Javanen* zag. Dit en ander kwam den *Hollanderen*, die reeds zoo zeer met van den *Broeke* bedrogen waren, en dien men ook nu nog niet zag terug komen, zeer bedenkelijk voor; en toen de Engelschen op de vraag: waarom zij niet aan hunne helofden voldeden? een zeer bedremmeld antwoord gaven, hielden zij zich van een' tweeden aanslag tot verraad overtuigd; en of de Engelschen hen nu wilden paajen met schoone woorden, dat er geen het minste gevaar voor de *Hollanders* bestond, en zij voor de goede uitkomst wilden instaan, het was nu basta! en de onzen verklaarden rondborstig, dat zij niet gezind waren, om op die wijze het fort over te geven, en dat zij zich liever dood wilden vechten, dan ongewapend op zulk eene verraderlijke wijze zich te laten vermoorden; waarop de Engelschen zeer mismoedig vertrokken. De *Hollanders* waren nu regt in hunnen schik, dat zij van dit voor hen zoo nadeelig kontrakt ontslagen waren, vooral doordien zij van hunnen gevangenen kommandant van den *Broeke* een briefje ontvangen hadden, waarin hij schreef, dat de zaken geheel en al door het bestel des Konings van *Bantam* veranderd waren; terwijl ook hij de hoop voedde, om tot een goed einde met de zijnen naar *Bantam* te zullen worden vervoerd, en dat de commandeur van het fort zich voor het tegenwoordige noch met

met de Jaccatranen, noch met de Engelschen in eenig verdrag moest inlaten, dewijl de Bantamsche pangerang hem verboden had, zich verder met het belegeren der Hollanders bezig te houden.

Dit wispelturig gedrag van den Bantamschen schelm, die alleen op eigen voordeel zag, en geene schending van kontrakten en beloften ter bereiking hiervan ontzag, gaf de Hollanders geen gering ontzet, en zij zagen na de verdere uitkomst met meerdere hoop te gemoet. Evenwel werd er op het onverwachtst een algemeen krijgsgeschreeuw om het fort vernomen, terwijl de geheele stad *Jaccatra* in beweging was. Men begreep nu het tijdstip daar te zijn, dat de lang gedreigde aanval en het stormloopen zonden plaats vinden; maar het was niets anders, dan dat de pangerang van *Bantam* op de verraderlijkste wijze, onder schijn van bondgenootschap, den Jaccatraschen Koning overvallen was, zettende hem zijne kris op de borst, en hem ter keuze latende, waarvan hij afstand wilde doen, van zijn koninkrijk, of van zijn leven; waarop de Koning het eerste afstond, vragende aan den pangerang: of dat wel gehandeld was? De pangerang voegde hem hierop toe: Hoe is uwe handelwijze jegens van den Broeke geweest? Deze gebeurtenis, waar de eene schelm den anderen ving, vermeederde den moed der Hollanders niet weinig, vooral daar zij een tweede briefje van van den Broeke be-

bekomen hadden, waardoor zij kennis ontvingen van den zwakken toestand der Engelschen.

De van alles beroofde Jaccatrasche Koning, bloedverwant van den hem vernederd hebbenden pangerang van *Bantam*, werd nu zoo zeer in armoede gedompeld, dat de Hollanders hem vervolgens menigmaal in eene geringe visscherspraaw, onder de muren van de vesting, met visschen bezig gezien hebben.

Op denzelfden avond, dat de Jaccatrasche Koning afgezet werd, zond men den gevangen van den Broeke met zijn gezelschap naar *Bantam*, waar men hem vertelde, dat zij Bantammers de grootste vrienden der Hollanders en onverzoonlijke vijanden der Engelschen en Jaccatrasche Javanen waren. Maar de onzen bleven zich altijd op een afstand houden, hunne hatelijke vleitaal maar al te wel kennende.

De Engelschen, door de gevankelijke wegvoering van van den Broeke naar *Bantam*, in het geheel niet meer aan het gemaakte kontrakt kunnen voldoen, dröpen sluipstaartende heen, daar ook zij het bijna even erg gekregen hadden, als de Hollanders, die toen weldra van het beleg ontheven waren. Nu werd er dan met alle vijt en nijverheid tot de versterking van het fort en het vernietigen der schansen van de Engelschen gewerkt; terwijl men hetzelfde den 18 April dezes jaars, op order der bewindhebberen, (want Koen wenschte het naar zijne geboorteplaats in Noord-

DE VRUCHTEN

MIJNER WERKZAAMHEDEN,

GEDURENDE MIJNE

REIZE,

OVER DE

KAAP DE GOEDE HOOP,

NAAR

JAVA,

EN TERUG, OVER ST. HELENA,

NAAR DE NEDERLANDEN;

DOOR

M. D. Teenstra.

---

TWEEDE DEEL, EERSTE STUK.

---



Te GRONINGEN,

by H. EEKHOFF, Hz.

1829.

wl. I

v. 11, 505